

, Völgyessy
lin, Freund
Gaál Emma
éltia, Mojsi-
adár és Ró-
a, Szakáts
ler Gizella,
s Irén.

y utána az
tet befeje-
e tekintek
jára, mely
még nem
oztatója a
m.

ortosul a
Kis Lap"
s olvasóim
t kapják,
ára, meg-
elégítse ki

észlete áll
ette pedig,
hez alkal-
en fognak
nyek, tré-
nden szám

ig barátai
és az uja-

bácsi.

deléseiket

yok hasz-
sz. Athe-
vatala.

eum-épület.
társulat.

KIS LAP

KARÁCSONY ESTÉJÉN. (Lásd a 407. lapon.)

LILIKE VÉDENCZE.

— Nagyvárosi történet. —

(Számos képpel.)

(Vége.)

VOLT ma jó fogásom nekem magam-gannak, mondá gunyos kacajjal. Félig-meddig neked köszönhetem, hát nem verlek meg, hogy megint olyan kevés pénzzel mertél hazajönni.

Iluska ennek csak félig örült. Valami nagyon gonosz dolgot követhetett a Boglyas Kata, hogy ilyen jó kedve van. És azt mondja, hogy neki, Iluskának is része van benne... vajjon mi lehet az?

Nem maradt sokaig kétségben, mert a mint tünődve körülnézett, megpillantotta Lilike köpönyegét, kalapját s ráismert. Indulatosan kiáltott fel:

— Ez a Lilike kisasszony holmija! Hogy kerül ez ide?

— Mi közöd hozzá? felelé Boglyas Kata. Egyébiránt ha épen tudni akard, hát megmondom, hogy az a te drága kisaszonykád itt volt.

— Itt volt! És kifosztották!

— No, ne sokat fecsej, mert rád verek. Kifosztottuk? Ki hát! Csak nem hiszed, hogy ilyen aranyos madárkát meg nem koppasztok? Az a hitvány köpönyeg és kalap még nem érdemelte volna a fáradságot; de már ez az erszényke megérdemelte. Látod? Ugy-é, ezt is űsmered?

Igen, Iluska emlékezett Lilike szép kis erszényére.

— No lásd, te makranczos, ilyen fogásokra van szükség. Holnaptól fogva korbácsot kapsz, ha jobban utána nem látsz a dolognak s csak krajczárokat koldulsz össze. Meg kell lesni az afféle urí

gyermeket, azoknál sokszor van pénz s nem tudnak rá vigyázni, elhisznek mindenféle kigondolt beszédet, mint ez az ostoba kis Lilike is.

— De hiszen ígérte, hogy nem fogja őt bántani! kiáltá Iluska hevesen.

— Persze hogy ígértem, nem is bántottam. De azt nem ígértem, hogy meg nem koppasztom, ha utamba akad. Kivált mikor szerencsére épen azt láttam, hogy nagy summa pénzt biztak a kis ostobára. No de most elég a fecsegésből, ott a kenyered, edd meg, aztán lotty aludni!

Iluskának valami terv kezdett az eszében forogni. Nem szólt többet, nem is látszott már törödni az egész dologgal. Hanem elővette a száraz kenyeret és megette. Éhes volt, egész nap nem evett, mohón nyelte le a fekete kenyeret, aztán lefeküdt egy halom rongyra.

Lefeküdt, de nem aludt el, hanem törte tovább a fejét azon a terven; az a terv pedig nem volt más, minthogy most az egyszer mégis lopni fog, ellopja Boglyas Katától a Lilike holmiját, tárczáját és valami módon visszajuttatja Lilikének. Mennél tovább gondolkozott, annál inkább rászánta magát. Nem tudta ugyan egészen jól megmagyarázni magának, de olyanformán érezte, hogy ez még sem lesz igazi lopás, nem lesz bűn, hanem jót cselekszik, ha a lopott tárgyakat visszaadja annak, a kit a gonosz asszony kifosztott. Mert az nem lehet, hogy a kedves jó Lilikének kára, szomorúsága legyen, mikor segíteni lehet rajta.

Behunyt szemmel, mozdulatlanul fekiüdt s várta, hogy Boglyas Kata is lefeküdjék és elaludjék. Néha-néha titkon

odapislogott s jól megjegyezte, hol fekszik a kalap és a köpönyeg, azt is látta, hogy Boglyas Kata, mikor lefeküdt, a pénzes tárczát a feje alá dugta.

A szobában sötét volt, Boglyas Kata lefekvés előtt kioltotta a mécsesét. De Iluska ennek még örült, mert ő sötétben is jól tudta a járást s ha nem látják, kisebb a veszedelem. Várt még jó ideig s végre hallotta, hogy Boglyas Kata horkolva keményen alszik.

— Most már hozzá foghatok, szólt magában és fölkel.

Lábujjhegyen lépegetett, oly zajtalanul, hogy a legkisebb nesz sem hallatszott. Legelőször is a köpönyeget és kalapot kereste meg s balkezébe fogta. Kényelmesebb lett volna ugyan, ha magára ölti, de ezt nagy bűnnek tartotta volna; hogy öltene magára valamit, ami a Lilikéé!

A köpönyeg és kalap megvolt; de most következett a nehezebb feladat: kihuzni a tárczát Boglyas Katának a feje alól úgy, hogy föl ne ébressze, mert ha fölbred és rajta kapja, akkor nagy baj volna. Nem a veréstől félt Iluska, erre el volt készülve, mert hiszen reggel Boglyas Kata észre fogja venni, hogy zsákmánya eltűnt s azt is könnyen kitalálja, hogy ki vitte el; Iluska el volt szánva minden szenvedésre, csak Lilikének visszaadhassa holmiját. Már pedig ha Boglyas Kata fölbred, akkor éppen ez a fődolog hiúsulna meg.

Dobogó szívvvel, elfojtott lélekzettel közeledett a gonosz asszony felé.

— Nem bánom, ha megöl is, de megpróbálom. Holnap már késő volna, mert tudom, hogy mindjárt reggel tul fog adni

rajta; ha itt keresnék, semmit sem találnának.

Letérdelt és elszántan, de rendkívül óvatosan hozzá fogott a veszedelmes dolghoz. Lassan-lassan dugta kezét mind beljebb a rongyok alá, melyeken Boglyas Kata feküdt s melyek közé a tárczát dugta. Végre...végre megfoghatta a tárczát s ép oly lassan, óvatosan kihuzta. Boglyas Kata nem ébredt föl.

Iluska úgy örült, hogy majd ezzel rontotta volna el a dolgot. Nagy erőfeszítésébe került, hogy ujjongva föl ne kiáltson. De a következő pillanatban már uralkodott magán és lábujjhegyen, zajtalanul kiosont azt ajtón, le a lépcsőn az udvarra.

Mikor itt volt, akkor kissé gondolkozóba esett, mitevő legyen? A ház kapuja már be volt csukva, ki nem mehetett s ha kimegy is, ilyen késő éjszaka mit csinál? Az volt a terve, hogy Szekeresné asszonyhoz megy, meglesi, mikor ez az ajtó elé jön, leteszi az ajtó előtt a holmit s messziről oda kiáltja neki, hogy vigye el Lilikének; azután pedig visszazalad, mert ha vissza nem tér Boglyas Katához, ez még nagyobb bajt okoz a jó Lilikének. Most késő éjjel azonban ezt mind nem teheti meg, várni kell reggelig.

Jól ismerte a ház minden zugát, elbujt tehát egy lomkamrába, mely hátul az udvarban nyitva állt. Volt ott szalma is, abba betemette magát s nem is igen fázott. Az egész napi fáradságtól, a sok izgatottságtól kimerülten végre elaludt.

Szinte megijedt, mikor fölbredt, mert már világos volt, jó későn lehetett. Óvatosan bujt elő rejtekéből s megleste,

mikor senki sem volt az udvaron. Ekkor gyorsan kiosont az utcára. Itt már nem mert futni, mert sok ember járt az utcán; tudta, hogy gyanus lenne, ha olyan szegényes öltözetű leánykát, mint ő, kezében finom ruhafélével futni látnák. Tolvajnak gondolnák, elfognák és így még valami bajba bonyolódnék. Lassan lépegetett tehát, mintha valami megbizásból vinné a holmit.

Már messzire haladt a járókelő sok ember nem törődve vele, neki bátorodott, mikor egyszerre valaki vállon fogta és így szólt:

— Ohó, megállj csak! Hová viszed ezt a köpönyeget és kalapot?

Iluska ijedten nézett föl. Egy csinos öltözetű fiú állt mellette s fürkészőleg nézegette. A kis leány kissé megnyugodott, mert ilyen fiatal urfítól csak nem lehet oka félni. Azt felelte tehát:

— Viszem a köpönyeget és kalapot annak, a kié.

— Igazán? Csakhogy én ráismerem ám, tudom hogy kié.

Erre Iluska nagy örömmel kiáltott fel:

— Ráismert? Hát ismeri talán a kedves Lilike kisasszonyt?

— Hogy ne ismerném, mikor ő az én kis hugom!

A fiú, mint könnyű kitalálni, Zoltán volt. A mint Iluskát nézegette és a mint hallotta, hogy Lilikét emlegeti, ő is megörült és így szólt:

— Megállj csak kis leány... hát te honnan ismered Lilikét? És hogy jutottál ezekhez a holmikhoz? Tegnap egy

gonosz tolvajasszony, valami Boglyas Kata fosztotta ki a kedves kicsikét...

— Igen, de én titkon még este elszedtem tőle mindent, a pénzes tárczát is, itt van ni... hogy visszaadjam Lilike kisasszonynak, ki olyan jó volt hozzám.

— Akkor hát te Iluska vagy, ugy-e? No, csakhogy megtaláltalak! Már három napja járom a legpiszkosabb zug-utcákat utánad. Jöjj velem szaporán, Lilike vár.

De erre Iluska egyszerre elszomorodott.

— Nem lehet... vissza kell térnem. Itt a ruha, kalap, meg a pénz, adja át a kedves Lilike kisasszonynak... de én többé nem mehetek oda, különben nagy szerencsétlenség érhetné a kedves Lilike kisasszonyt.

— Szerencsétlenség? Ugyan mi-csoda?

— Elrabolnák, nyomorékká tennék, koldus tolvajgyermeket nevelnének belőle. Inkább leszek én ott, a hol vagyok, csak Lilike kisasszonynak ne essék semmi bánthatása.

— Már ebből egy szót sem értek, Iluska. Annyi bizonyos, hogy ha már megtaláltalak, nem bocsátlak el, ha csak meg nem magyarázod, miféle furcsaság az a mit beszélsz.

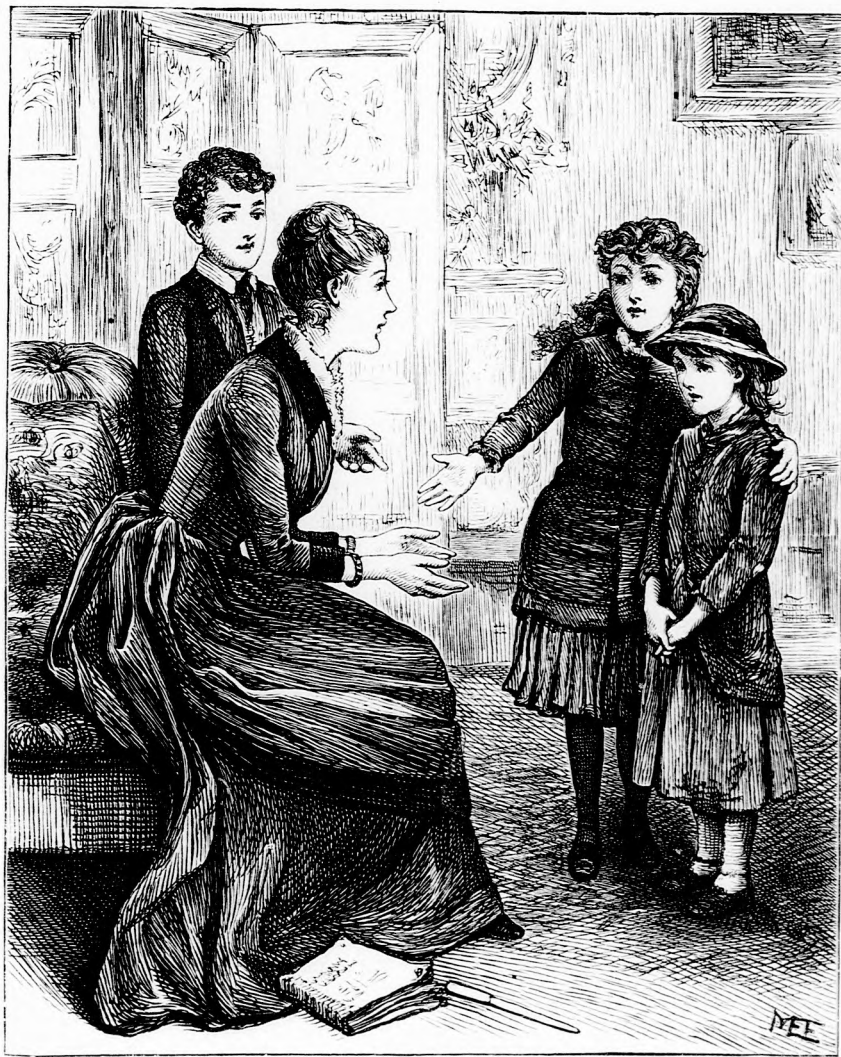
És megfogta Iluska kezét, hogy a kis leány nem futhatott el.

— Jól van, ha másképp nem ereszt, hát megmondom, szólt Iluska.

Elmondta aztán, milyen fenyegetéssel kényszeríté a Boglyas Kata, hogy hozzá menjen; elmondta közben azt is, hogy mióta a tolvajasszonynál van, megtudta, hogy ez lopta ki Lilike mamája zsebéből

a tárczát, a mivel Iluskát gyanusították; de ő Szekeresnétől nem azért szökött meg, mert tolvajnak hitték; elszökött volna a

nélkül is, mert különben Boglyas Kata valami nagy gonoszságot követett volna el Lilike ellen; most is azért kell hozzá

...JÖJJ IDE HOZZÁM, KEDVES JÓ GYERMEK. (Lásd a 406. lapon)

visszatérnie, hogy okot ne adjon a gonosz-
nak szörnyű fenyegetése beváltására.

Zoltán nem volt valami nagyon
érzékeny fiú, nem is tartotta az ő vitéz fiúi

meltóságához illőnek a sirást; de mikor a kis leányka egyszerű szavait hallotta, bizony köny lopózott a szemébe, úgy meg volt hatva.

— Te jó kis leány vagy, Iluska, mondá aztán, és Lilikének igaza volt, mikor annyira bizott benned. Föláldoztad magadat, hogy Lilikét megóvd a veszélytől! No de most már ne busulj, nem lehet többé semmi baj. Az a gonosz asszony rosszul számított, mikor azt hitte, hogy Lilikét büntetlenül foszthatja ki. Nagybátyám mindjárt este sietett a rendőrséghez s még az éjjel elfogták Boglyas Katát, csak az volt a baj, hogy a holmit nem találták és így nem volt ellene bizonyíték. De most te előhozod s a gonoszt majd börtönbe csukják. Nem kell tehát félned, hogy bánthatná Lilikét, jöhetsz velem s meg fogod magyarázni Lilikének és mamájának az egész dolgot. Lilike úgy sem hitte soha, hogy tolvaj vagy.

Iluska arca kipirult az örömtől. Nem ellenkezett többé, megindult Zoltánnal.

Lilike ezalatt otthon rendes dolgait végezte. A gonosz kalandot szerencsésen kiheverte, nem történt semmi baja, reggel tehát szokott módon hozzá látott leczkéihez, s az esti kirándulás rosz vége után többé nem is mert már gondolni Iluskára, azt meg már épen képzelni sem képzelte volna, hogy milyen közel van már az öröm, melyről már végképen lemondott.

A mint elvégezte leczkáját, az ablakhoz lépett s kitekintett a havas utcára. Egyszerre aztán fölsikoltott.... Zoltánt pillantotta meg, még pedig Iluskával, ezuttal az igazi Iluskával. Eleinte alig akart hinni szemének, de a következő

pillanatban már rohant lefelé a lépcsőn, s a kapuban lépett az érkezők elé.

És megölelte, megcsókolta kis védenczét, mintha elvesztett testvérét látta volna meg újra.

— Látod, Zoltán, ez az igazi!

— Persze, hogy látom, felelé Zoltán vigan. Mondtam ugy-e, hogy előkeritem? El is várom, hogy hálásak legyetek. No de most siessünk mamához.

Erre Llike kiesé meghökkent.

— A mamához? Jaj... tudod... izé... ő talán...

— Oh tudom, attól félsz, hogy mamád nem szívesen látná, mert még most is rosznak tartja. Ne félj semmit, ezt is rendbe hozom. Illuskának magának kellene ugyan elmondani, de az sokáig tartana, mert félénk; én most már tudom az egészet, elmondom a nénikének. Tíz perc múlva hozd be Iluskát.

Iluska hálásan nézett Zoltánra, mert így csakugyan jó volt. Zoltán pedig bement a nénihez, míg Lilike elvezette Iluskát a maga szobájába. Ott Iluska elmondott mindent, míg Zoltán a nénikének magyarázta meg a történeteket. Torjainé meghatottan hallgatta s végül felkiáltott:

— Szegény jó gyermek! Menayit szenvedett s mi nem hittünk neki! De ki is hihette volna! Csak Lilike jó kis szive találta el az igazat. Hozzátok elő a kicsikét!

Előhozták.

— Jőjj ide hozzám, kedves jó gyermek! szólt Torjainé. (Lásd a 405. lapon.) Mindent tudok. Most már ne félj semmitől, vége van a szenvedésednek s a mit az én kedves Lilikémért szenvedtél,

kárpótolni fogom neked, itt maradsz nálunk, leányom gyanánt foglak szeretni.

Bajnak, szomorúságnak vége lett. Csak Boglyas Kata busulhatott, mert öt bizony hosszú időre börtönbe csukták.

Huskának olyan jó dolga volt, mintha Torjaiék édes gyermeke lett volna. Hálás is volt érte s mindig jó, kedves és engedelmes maradt, Lilikeért pedig akár tűzbe ment volna. Lilike is mindig szeretete kis védenczét s hűségökkel sok boldog órát szereztek egymásnak.

KARÁCSONY ESTÉJÉN.

(Képpel a czimlapon.)

Imrike.

HAZA fele, gyorsan be a házba!
Jaj, talán a kapu már bezárva!
A kis Jézus be se mehet rajta,
S kívül reked a hidegbe, fagyba.

Klárika.

Te kis golyhó, ne féltsd a kis Jézust,
Minden házba kapu nélkül béjut!
Ingecske rajt, mégse reszket, fázik,
Angyalokkal hófelhőn cziczázik.

Imrike.

Ni, fölöttünk mennyi csillag fénylik!
Belátok a mennyek közepéig,
Sugaraín a szép holdvilágnak
Csakugyan kis angyalok cziczáznak.

Klárika.

De ne álljunk itt méllázva, fázva,
Hamar, hamar, fussunk be a házba!
Neszt hallok a tornácson, pitvarban —
Tán bizony a kis Jézus már itt van!

AZ AJÁNDÉK-PUSKA.

— Karácsonyi történet. —

AKEDVES, szép karácsonyi ünnep első napja volt, az a szép nap, melyen a legtöbb gyermek annyira boldog. Mert az már nagyon rossz gyermek, a ki Karácsony estéjén valami ajándékot ne kapott volna; ha pedig nem rossz, hát nagyon, nagyon szegény.

Sándor és Bertike, nem voltak sem rosszak, sem szegények, tele is volt hát a szobájok mindenféle szép holmival, a mit az este kaptak. És mégis, — ki hinné!... kedvetlenül, duzzogó arcczal ültek ott. Hogy is ne! Mikor Guszti bácsi megigérte, hogy Karácsonyra küld nekik egy olyan puskát, melyből valósággal lehet löni, ám-bár nem löporral, csak aczél rugóval; de a bácsi megfeledezett ígérteéről. Pedig hogy várták, hogy lesték! Valahányszor az ajtó nyílt, odaszaladtak, de bizony hiába; nem hozták a várt ajándékot. Végül biztatták magukat, hogy talán valami kis késedelem történt, majd megjön reggel. De hiába várták, csak nem jött. És mert olyan nagyon vágytak épen erre, hát nem találtak örömet a többi szép ajándékban, melyet szüleiktől kaptak. Kivált a csöpp Bertike nem birta legyőzni haragját, míg Sándor, ki már okosabb volt, legalább szülei előtt igyekezett palástolni kedvetlenségét.

A mint így javában duzzogtak, egyszerre vidám beszélgetést hallottak a szomszéd szobából. Ráismertek a Guszti bácsi hangjára. Várták, hogy most már talán ő maga hozza az ígért ajándékot; de nem jött be hozzájuk, tehát bizonyos, hogy

üres kézzel jött. A kis Bertike nem állhatta tovább, berontott a másik szobába s a bácsi elé állva, szörnyűségesen összeránczolt, haragos képpel kérde:

— Bácsi, hát a puszka?

— No's kicsikém, ugy-e szép? viszonzá a bácsi. Remélem, épen olyan a milyet kívántatok.

— Olyan? Szép dolog! Hiszen nem küldött semmit!

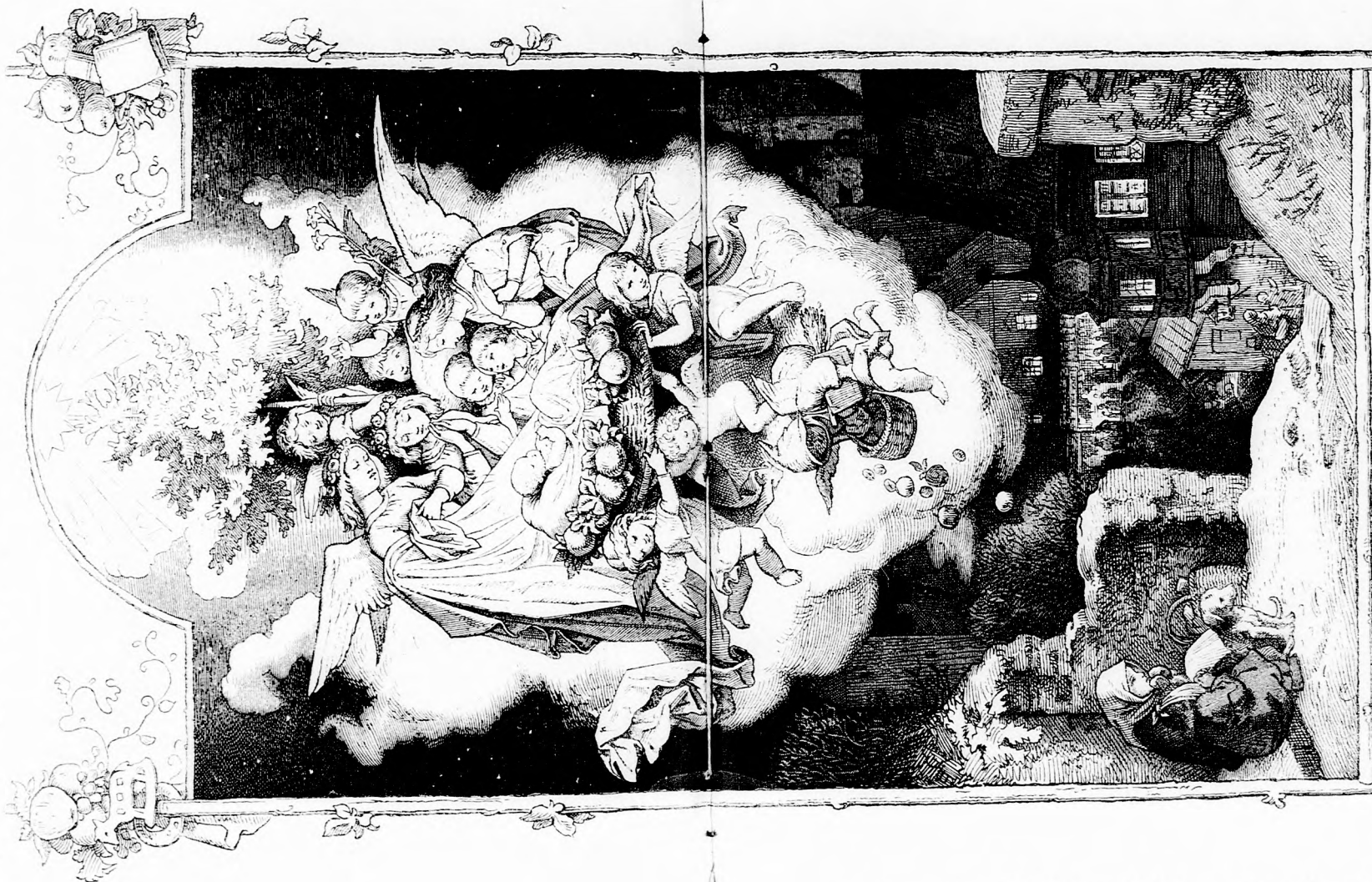
— Micsoda? Nem kaptátok meg? Az lehetetlen. Még tegnap reggel megvettem s a boltban megígérték, hogy estére pontosan elküldik.

— Pedig csakugyan nem hozták el, szólt a gyermekek mamája.

— Ejnye, ez már nagy rendetlenség. Rögtön utána járok, hol történt a hiba.

A bácsi elment, Sándor és Bertike pedig fölvidultak. A puszka meglesz, a bácsi nem feledkezett meg róla, csak valami kis zavar történt valahol. Vigan

kezdték játszani, de alig pár percz mulva megszólalt az előszoba csengetyüje. Ez még nem lehet a bácsi, még nem térhetett vissza. Nem is ő volt, mert a szobaleány

jelentette, hogy ismeretlen férfi kíván bejönni.

— Kicsoda, mit akar? kérde a mama.

— Nem mondta. Valami fontos dolga lehet, mert nagyon sürgette, hogy bejöhessen; de különben szegény embernek látszik.

tisztán volt öltözve, arcán szomorúság látszott. Illedelmesen s kissé zavarodottan köszönt.

— Mit kíván? kérde a ház asszonya.

— Nagyságos asszonyom... meg kell valamit magyaráznom... hallgasson meg.

— No's, beszéljen... csak ne nagyon hosszasan.

Az idegen eleinte kissé akadozva, de aztán mindinkább neki bátorodva így szólt:

— Nagyságos asszonyom, én tavaly ilyenkor még boldog, elégedett ember voltam. Egy nagykereskedőnél voltam alkalmazva, szerény fizetéssel, de megéltünk belőle, én meg a nőm és két kis fiúcskánkkal. Volt egy kis pénzünk is azt a kereskedőnek adtuk kölcsön s ő ezért kamatot fizetett. Egy napon mikor a boltba mentem, az

— Alkalmasint valami kéregető. No's hadd jöjjön be.

Az idegen belépett. Szegényesen de

ajtót csukva találtam. Nem is nyitották ki többé, a kereskedő megbukott én nemcsak állásomat vesztettem el, hanem

vagyonomat is, melyet rábízta a kereskedőre, kit gazdagnak hittem. Le voltam sújtva, de nem volt szabad kétségbe esnem. mert gyermekeimnek kenyeret kellett adnom, szegény nőm pedig súlyos beteg lett, gyógyításáról kellett gondoskodnom. Járta keltem mindenfelé, hogy munkát találjak: de hiába jártam, nem volt szerencsém, nem tudtam sehol állást kapni, pedig már a legszerényebbet is elfogadtam volna. Nagy szükségbe jutottunk és pár héttel ezelőtt az én jó nőm meghalt . . .

A szegény ember itt egy pillanatra elhallgatott. Sándor és Bertike, kik ott voltak a szobában, sajnálkozva néztek rá, de mamájok nem igen volt meghatva. Hallott ő már sok ilyen történetet s gyakran megtörtént vele, hogy valami furfangos ember efféle szomorú történetet kigondolva, pár forintot kicsalt tőle, később pedig kitünt, hogy egy szó sem igaz az egészről. A mama tehát egy pillanattal arra gondolt, hogy ad egy pár tizeskét ennek a kéregetőnek is, aztán menjen Isten hírével. De mikor jól szemébe nézett az idegennek, még sem tudta egészen elhinni, hogy nem igazat beszél. Inkább végig akarta tehát hallgatni, hogy valamiképp igazságtalan ne legyen, azért így szólt:

— Beszéljen tovább. Miben segíthetek én szomorú sorsán?

— Mindjárt rákerül a sor, nagyságos asszonyom. Pár héttel ezelőtt, mikor már a legnagyobb nyomor fenyegetett, találtam állást egy nagy boltban, mint szolga. Nem ilyen munkára nevedtem, de elfogadtam. Itt volt a tél, két kis fiannak meleg hajlék kellett. Ők szegények még

nem tudják, mi a nyomorúság, szenvedés; mert ha magam éhezem is, róluk mindig gondoskodtam. Ma sem tudják még, milyen szegény vagyok s mikor a Karácsony közeledett, eszökbe jutott, milyen kedves, szép ünnep volt ez tavaly nekünk is. Minduntalan emlegették, tőlem pedig kérdezték:

— Apácska, ugy-e jók voltunk, nem fogsz rólunk megfélekezni? Oh, tudjuk mi már, hogy azokat a szép ajándékokat a jó szülők adják ilyenkor a gyermekeknek. Ugy-e, gondolsz reánk?

— Hogy ne, hogy ne, kedves kicsikém, persze hogy gondolok.

— Így biztattam őket. Nem akartam előre elrontani a kedvöket. Miért busuljanak már előre heteken át? Elég lesz, ha majd akkor busulnak, mikor látják, hogy ohajtásuk nem teljesült. Így okoskodtam s mikor egyszer megint biztattam a szegény kicsinyeket, nagyobbik fiam nekibátorodott és így szólt:

— Tudod-e, apácska, mit szeretnénk mi nagyon, oh, igen nagyon?

— Ugyan mit?

— Hát a minap egy bolt előtt mentünk el s az ajtóban a kereskedő épen egy puskát mutatott egy urnak és kis fiának. Azzal a puskával igazán lehet löni, nem afféle fa-puska ám. Ilyet szeretnénk!

Mikor az idegen ezt mondta, Sándor és Bertike össze néztek s aztán még figyelmesebben hallgatták a szegény embert, ki így szólt tovább:

— Szomoruan mosolyogva hallgattam a kis fiam beszédét arról a puskáról. Eszembe sem juthatott, hogy efféle drága portékát vehessek nekik, hiszen még va-

lami csekély, olesó játékszert sem vehetem, mert örülnöm kellett, ha eledelt vásárolhattam.

Szerény állásomban igyekeztem szorgalmasan teljesíteni kötelességeimet. Leginkább az volt a dolgom, hogy a vevők által vásárolt holmit elhordtam a lakásukra. Most, hogy a Karácsony közeledett, különösen sok dolgom volt, mert abban a boltban, a hol szolgálók, szintén játékszereket árulnak. Mindennap láttam a sok szép holmit és eszembe jutott, milyen boldogok volnának kis fiaim, ha innen vihetnék az ő számukra valamit, de hát nem lehetett. Nekem is csak úgy meg kellett volna fizetnem, mint megfizették az idegen vásárlók. Reggeltől estig tele volt a bolt vevőkkel s én folyvást hordoztam szét a városba a sok játékszert. Tegnap különösen sok volt a széthordozni való, természetesen, mert tegnap este volt a gyermekek kedves ünnepe, sokan elkéstek a vásárlással, mint rendesen, estére pedig mindenütt ott kellett lenni a kedves ajándéknak. Kora reggeltől fogva jártamkeltem, hordoztam a sok csomagot, rá sem értem, hogy haza menjek ebédelni s előre megkértem egy jó szomszédot, vegye magához gyermekeimet. Délután egy izben három csomagot adtak a boltban, hogy vigyem el a vevőknek. Kettő ugyanegy utczába szólt, de a harmadik egy ellenkező, épen abban, melyben most vagyunk.

A sok járásban megéheztem s az jutott eszembe, hogy közel levő lakásomba megyek, eszem valamit s azt a harmadik csomagot egyelőre ott hagyom, hogy ne kelljen hiába hurezcolnom a város másik végébe; ha onnan visszajövök, bemegeyek

ezért a csomagért és elviszem oda a hova szól. Be is tértem tehát a lakásomra, hamarjában falatoztam s a harmadik csomagot letettem a sarokba. Két fiacskám nem volt otthon; a szomszédban játszottak. Elmentem.

Vagy egy óra mulva tértem vissza a harmadik csomagért. Már az ajtó előtt halottam, hogy odabent kicsinyeim ujjonganak, örvendezve ugrálnak, tánczolnak. Nem tudtam elképzelni, miféle nagy öröm érhette őket. És a mint beléptem, mindketten élembe szaladtak, nyakamba ugrottak s hízkelkedve, hálásan kiáltozák:

— Oh te jó apácska! Kedves apácska! Köszönjük, nagyon szépen köszönjük!

— Mit köszöntök, Kedves gyermekeim? kérdém meglepetve.

Nem adtam nekik semmit, és egész nap aggódva, szomoruan gondoltam arra, mikép fogom majd este megmagyarázni nekik, hogy ezuttal bizony a Jézuska nem hoz nekik semmit, hogy nagyon szegények vagyunk, nem jut fölösleges kiadásra egy árva fillér sem. Csodálkozva kérdém tehát ismét:

— Mi okozza nagy örömeteket, kicsikéim? Hiszen én nem hoztam nektek semmit!

— Oh, tudjuk mi! Jól tudjuk mi, hogy a mi jó apácskánk mennyire szeret! Megvette nekünk ezt a gyönyörű puskát. Oh, milyen szép!

És egy drága, nagy játékszert hoztak elő.

Odanéztem a sarokba, hova azt a csomagot tettem, melyet még el kell vinnem. Nem volt ott. Mindent megértettem s

szivem majd meghasadt. Mialatt én oda-jártam, a két gyermek hazatért, a sarokban meglátta a csomagot és azt hitte, ez az ő karácsonyi ajándékuk. Felbontották, puskát találtak, éppen olyat, a minőt rég kívántak s ekkor nem volt többé semmi kétségök, hogy én teljesítettem kívánságukat. Boldogak voltak.

Tudom, rögtön el kellett volna vennem tőlök a játékszert s azt mondanom, hogy ez nem az övék, ez más kis fiúcskáké. De annyira örültek, olyan boldogak voltak, hogy nem volt erőm, nem volt bátorságom elvenni tőlök a puskát. Egészen megzavarodva, kétségbe esve jutottam ki s az utcán gondolkozni kezdtem, mit tegyek? Arra szántam el magamat, hogy gazdámtól pénzt kérek, s veszek egy olyan puskát, aztán elhozzom... de mikor a boltba értem, a kereskedő már elment,

éppen becsukták a boltot, haza kellett térnem. Eltökéltem, hogy ide jövök és elmondok mindent. Kérem, könyörgök, nagyságos asszonyom, ne izenjen a boltba, a puska miatt... eddig mindig becsületes ember voltam, most is annak hisznek... pár nap múlva, újév napján, megkapom fizetésemet, s akkor hozok egy ép olyan puskát. Csak addig várjanak!

Épen akkor lépett be Guszti bácsi s így szólt:

— A boltban azt állítják, hogy elküldték a csomagot, meg kellett érkeznie.

— Igaz ugy van, szólt a mama. A puskát két kis fiu kapta, a kiknek sokkal nagyobb örömet okoz, mint az én fiaimnak. De tőletek függ, Sándor és Bertike, ott maradjon-e?

A két jó gyermek nem habozott.

— Igen, maradjon, legyen az övék és nekünk nem kell helyette semmi. Sőt még küldünk egyebet is a szegényeknek.

Szobájokba futottak s pár percz múlva nagy csomó kaláccsal és más csemegével tértek vissza. Odaadták a szegény apának.

— Vigye ezt a fiuknak, legyen vigabb ünnepök.

A szegény apa könyezve távozott. Sándor és Bertike pedig a jótett boldog-

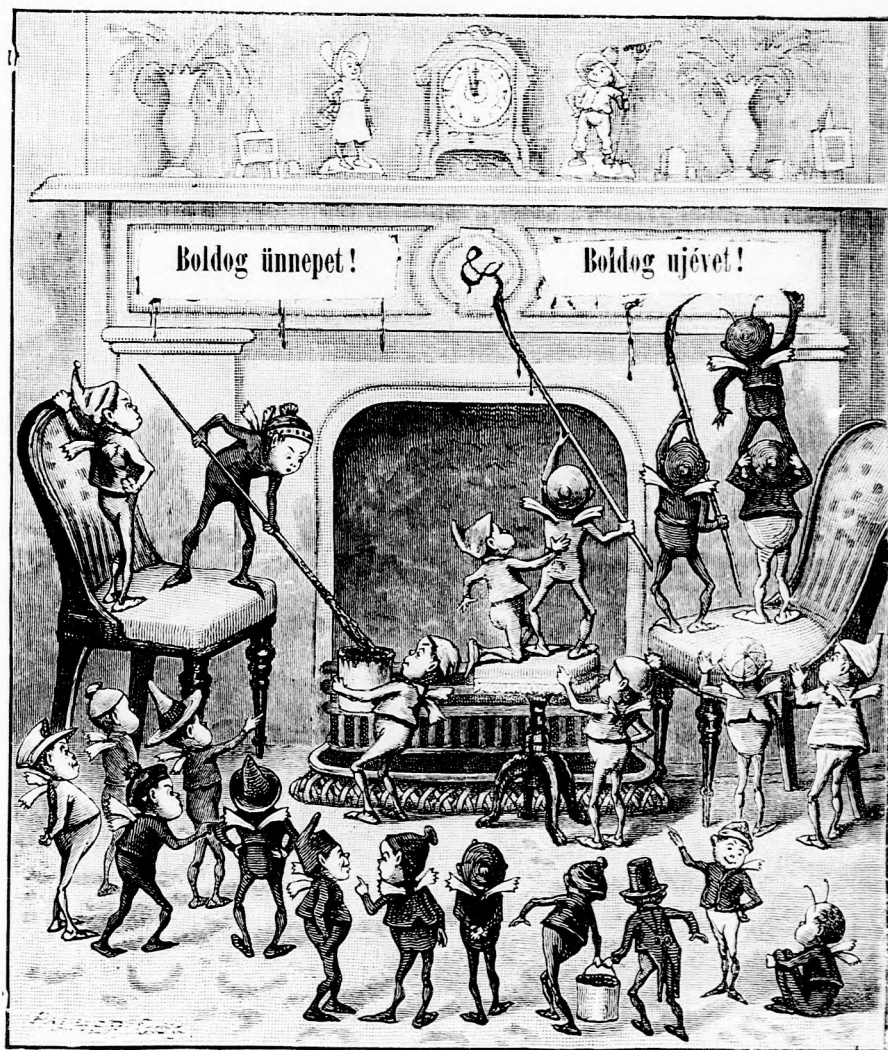
ságát érezték és még sokáig annak az ajándéknak örültek legjobban, melyet meg nem kaptak.

KARÁCSONY ESTÉJE.

(Lásd a 414. lapon.)

Mikor az ó év végére értünk és az új év első napját üdvözljük, régi szokás szerint jót kívánunk szülőknek, rokonoknak, jó ismerősöknek. Nyájasan mondjuk: »boldog ünnepet és újévet!« s szívesen fogadjuk, ha viszont nekünk kívánják, hogy a mi óhajtásunk, mely a múltban nem teljesült, teljesüljön az új esztendőben.

Köztetek is, tudom, nincsen senki, a ki ilyen szíves jó kívánsággal ne járult

volna kedves jó szülei elé. Ha azok a mesebeli jó tündérek, a kis manók valósággal léteznének, volna ám dolguk, ugy-e? hogy mindazt teljesítsék, a mit ilyenkor kívánunk; de hát azok bizony nem léteznek, így tehát nincs más hátra, mint hogy ti, kis olvasóim, magatok törekedjete arra, hogy jó kívánságaitok teljesüljenek.

Egyik-másik, szinte hallom, azt mondja: ej de furcsát kíván az a Forgó bácsi!

Már ugyan hogy teljesíthetnők mi azt, a mit kedves szüleinknek kívánunk?

De mások meg kis olvasóim közül elgondolkoznak és kitalálják, hogy Forgó bácsinak mégis igaza van. Mindnyájan örömet, boldogságot kívántok szüleiteknek, ámde a szülők csak akkor örvendenek, akkor boldogok igazán, ha gyermekeik jók, engedelmesek, szorgalmasak, úgy hogy apa, mama büszke lehet reájok.

Most már, így az esztendő végén, egy kis számadást készít minden ember; azt készítetek ti is arról, mit tettetek helyesen, mit pedig hibásan a lefolyt esztendőben. Eszébe jut az mindenkinek, mivel okozott bajt, szomorúságot jó szüleinek, ki volt hanyag, gondatlan, makranczos, indulatos, szófogatlan. A ki tehát igazán örömet és boldogságot kíván szüleinek, annyi mintha azt ígérné, hogy jövőre igyekezni fog elkerülni mindent, a mivel ez örömet és boldogságot zavarhatná.

Meg vagyok győződve, hogy minden jó gyermek így fog cselekedni és akkor megszerzi magának is, másnak is, a mit most mindenkinek mond és mindenkitől hall: »*Boldog ünnepet és új évet!*«

Karácsony estéje.

(Képekkel a 408—409. és 412. lapokon.)

GYERMEKEKNEK és szülőknek

Boldog, szent estéje te!

A melyen magasbra lángol

Lelkünk hívő érzete:

Légy üdvöz! Szívünk kitérve;

Jöttödet remegve várja.

Fönt az Égben angyaloknak

Tündöklő seregje zeng —

Feltörekvő zsoltároknak

Hangja harsog ide lent.

S zengj mind, fokozva hangját:

Az UR dicsét és hatalmát.

És leküldi közibénk most
Jézuskát, szent kis fiát,
Égnek földnek nagy határát
Kis lábával lépi át.
Piczinny, puha kis kezével
Áldást hullat ezerével.

És a kiknek bőren osztott,
Kiknek a fenyő fa-ág —
Arany tűzü lángjai közt —
Sok szép ajándékot ad:
Jusson azoknak eszébe
Az inségnek sötét képe.

Jusson eszébe a sorsnak
Sok mostoha gyermeke,
Kik homályos, szűk szobában
Üldögnének remegve,
Remegve a fagytól, éhtől,
A bánattól, a szükségtől.

A kis Jézus megbizottja:
A jólétnak gyermeke.
Ettől várja, hogy áldását
A szegénynek megvigye.
Nagy disz, melynek nincsen mása:
„A kis Jézus kis postása!”

S most jövel, lövelj reánk le,
Boldogságnak sugara!
Legyen úgy, a mint kívánod,
Lelkünk édes Jézusa.
Légy üdvöz! Szívünk kitérve:
Jöttödet ujjongva várja!

A
közöl
ték:
Vilma
Sándor
Steinl
gitka.
helyes
nek n
vagy
ban v
jezett
nem f
követ
neki.

lyett
helye
jelen
csom
„Kis

tot n
haner
nagy
a vízb
Mi tö
él? A
telme
Olga
meke
lok. I
termé
mann
hatta
betűj
fel. —
Ybl M
öreg
szüle
Nagy
nyag
Petőf
nevez
vén s
zella
Kauf
maga
lehet
járás
Urm

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXVII. köt. 23-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Wallerstein Margit és Laura, Brankovits Vilma, Vass Károly, Lerner Róza, Bornemissza Sándor, Fried Margit és Jenő, Geiger Teresi, Steinhardt testvérek, Muskó Adrienne és Margitka, Krámer Etelka és Margit. — *Küldtek még helyes megfejtést: E. O., K. M. és V. J., de a kiknek nevét ki nem írom, mert levelek vagy piszokos, vagy rongyos szélű papírosra, vagy hangag alakban volt beküldve. A kis levelezők többszörösen kifejezett méltányos kívánságom- és várakozásomnak nem feleltek meg. Mert ha tiszta és takaros levelet küldtek: arra nem nekem van szükségem, de nekik.*

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

A ti „Kis Lap“-otokat szombat helyett már kedden — vonatkozólag vasárnap helyett már szerdán kapjátok. E szám megjelenését azért siettetem, hogy a szent karácsonyi napokon ne hiányozzék az örömből a „Kis Lap“ sem.

Boldog ünnepeket mindnyájatoknak!

Forgó bácsi.

Viczmándy Irmus. A szives szolgálót melegen köszönöm. Csakhogy nem a 10., hanem a 11. számot kértem. Sok szerencsét a nagylánysághoz. — **Falcione Sarolta.** »A ponty a vízben él«, így fejtet meg a történelmi rejtvényt. Mi történelmi van abban, hogy a ponty a vízben él? A megfejtési rovatból megtudod a való értelmet. — **Engelmann testvérek.** Hogy a kis Olga selypesen beszél, mint a vele egykoru gyermekek szoktak: ebben semmi feltűnőt nem találok. De hogy selypesen ír, már ezt nem tartom természetesnek. Úgy írja a nevét a kicsike: *endelmann olga*, pedig Engelmann a neve, amint *lathatta* is számtalanszor. Lám a keresztnevének *g* betűjét nem változtatta át *d*-vé. Világosítsatok fel. — **Kovách Dani.** A m. k. új operaház építészé Ybl Miklós, nem francia, hanem derék magyar öreg ur. a hazai építőművészek legjelesbiké; született Sz.-Fehérvárt. — **Kohner testvérek.** Nagyon régi tréfát közöltetek velem. — „**A hanyag tanuló**“ című vers gyöngye átírta a Petőfi »Pató Pál«-jának. — **Auer Róbert.** Mit nevezel te »átalakítás«-nak? Tán a leírást? A vén sas meséjének ki a szerzője? — **Tóth Gizella.** Ügyesek. Legtöbb részét közölni fogom. — **Kauffmann Lujza.** A kis Jézushoz legjobb ha magad fordulsz. Ő szívesen meghallgatja s ha lehet, teljesíti a gyermek kérését. Az én közbenjárásomra ő nála neked nincs szükséged. — **Urmánczy Lenke.** Most bizony megkéstünk vele.

— **Kleeberg Ödön.** Már egyszer megírtam, hogy az »iram« elnevezés a német »renn« szón alapuló tévedésből származik. Nem *iram*, de *renn-szarvas* a Renthier (s nem is *Renthir*). Ennél fogva földadványodat, bár különben szabatos, nem közölhetem. A többi pedig részint régi, részben meg nagyon is könnyű, mint p. a »kefekötő.« — **Róth Regina.** Azóta megkaptad, ugy-e bár? Nem az én mulasztásom, hanem a fotografusé. A többire nézve magyarázatot ad a megfejtési rovat. Ez Paulának is szól. — **Kubicsek Szabina.** Már régen benne volt a »Kis Lap«-ban. — **Puhala Iona.** Neked is azt üzenem, amit az előzőnek. — **Kriszháber testvérek.** Mondjak egy írásról ítéletet, mely alá két név van írva! Teréz vagy Paula levele-e? Ami az írást illeti, elég jó. Persze, a korotokat is tudnom kellene, hogy igazságosan ítéljek. A szülék s a tanító ur meglegedése az, amivel legszebben jutalmazhatok meg amazok szerető gondoskodását, ennek fáradozását. Csak így tovább előre! — **Vargha Laci.** Minden kérdéssre a legjobb felvilágosítást adja a »Találmányok és fölfedezések« könyve. Megjelent a »Franklin« kiadásában s megrendelhető bármely könyvkereskedő által. — **Veiszbürg Viktor.** A rejtvények beküldőinek a nevét nem szokásom közölni; de ha valami igazán jót kapok tőled és kívánod: a neveddel jelenhet meg. Hanikának azt üzenem, hogy Forgó bácsinak nevenapja nincs; Kauffmann Malvinának meg azt, hogy a »K. L.«-ban vegyest mindenféle rejtvények jelennek meg. Majd nonsokára a számrejtvényre is keritek sort. — **Auer Dezső.** A rejtvény-magyarázó számok és betűk olyan aprók, hogy azokon el nem igazodhatom, a sok beküldött rejtvény betűinek és számainak ellenőrzésére pedig nem érek rá. — **Ofner Szereña.** Csak a megfejtést kaptam. De hát a földadás? A betűket elébb a koczkákban szét kellett volna hányni s nem természetes rendjökben igaztatni oda. A te írásod a legesinosabbak közé tartozik. A másik kérdésre a kiadó hivatal azt üzeni, hogy: nem lehet. — **Mauthner testvérek.** Am higyétek vagy tagadjátok: ez a dolgon nem változtat. De miért valamely kedves mesében, szeretetreméltó alakban azt keresni: való-e? Fődoloz az, hogy *valószínű*, s ez adja meg báját és tanulságát. Aki a szép bábu testét szétszaggatva abban csak fűrészpórt talál, az önmagát károsítja meg. A széttépés nem mindig taglalást jelent. — **Ehrenfeld Dezső.** Ha már olyan gyatra írásod van, legalább vonalozd meg a papírost, hogy írásod türethetőbbé váljék. A rut ember is a nagyobb takarosság által igyekszik elfelejteni kellemetlen vonásait. — **Geiger Feri.** Azt írod, hogy én mindenkitől *szép* írást követelek, ami nem adatott meg mindenkinek, s hogy ennél fogva azokat, akik e követelésemnek meg

nem felelnek, megbüntetem. Vagy nem értetted, amit erre nézve több ízben kijelentettem, vagy — és ez valószínű — nem akartad megérteni. Én *tiszta* írást, *tiszta papirosom* követelek, mert nem a takaros, bár foltozott ruha a szégyenletes, hanem a piszkos és rongyos. Ha írással (mely különben türethető) megelégedve nem voltam, az annak ronda külsejére vonatkozott. Hogy igazán megértettél, mutatja mostani levelkéd tisztességes külső megjelenése. — **Dobó Pista.** »*A kis íze*« című kedves elbeszélés a Légrady testvérek (Nádor-utca 7. sz.) kiadásban kapható. Szerzője a hirneves francia író Daudet Alfonz a »*Kis Lap*« bekötési tábláit csinos minőségben és olcsón szolgáltatja *Hírháger Károly* (Nádor- és Árpád-utca sarkán). — **Frankl Szidónia.** Bár most a neved tudva levő előtttem, ez a versike gyöngeségén nem fordít. — **Zsitvay Lola.** Lám, lám, milyen jól sejtet, hova fejlődik a »*Lilike kedvence*«. Ez a szám meghozza, amit tudni ohajtottál. Azóta több péntek mult már el s még mindig nem láttalak. Levelében örömem tellett. Hogy nem te vagy az a *Lola*, kedvedet el ne rontsa. Jó kívánatodért fogadd köszönetemet. — **Horváth Kálmán.** Kár volt kifelejtened a leveledből, hogy az, amit benne elmondtál, csak mese. Én bizony a kalandjaitok elbeszélésének tartottam. Így hát se baj! S ennek annál jobban örülök, mert, amint írod, szeretsz tanulni és olvasni. Amivel nem akarom azt mondani, hogy nem szeretem, ha a fia, lány futkos. — De csak rajta, mert ez meg a *testet* neveli. **Viczián Zoltán.** Levelled ismét oly kuszán s oly halvány tintával van írva, a körbe alkalmazott betűk közt annyi a felismerhetetlen, hogy legjobb akaratom mellett sem lehetek rá tekintettel. — **Muskó testvérek.** A bélyegeket szívesen fogadom s átszolgáltatom. — **Sánta Etel.** A kis legény szivrepesztő és fejfájdító sirásának megnyugtató gondoskodtam. — **P. D. Bécs.** Az elbeszélésnek jó a tárgya, de nagyon fogyatékos a kidolgozása. Teljesen új átdolgozást kívánna. Talán majd a jövő évi hasonló alkalomra meg is tesszük. Ama számokat, ha kissé viseltes állapotban vannak is, köszönettel fogadom. — **P. A.** Több benne a jóakarát, bár egyes

strófái szépen gördülnek. De a vége felé már igen kényelmes a verselés. — ♂ Nemes érzések, gyarló forma. — **Angyal Pál.** Levelled igen jól esett. Köszönöm, viszonzom érzelmidet. — **Devecskey Pál.** Eötvös Károly Lajosnak »*Kis világ*« című kögyvecskéjét én is bírom; szép verseiben, Gyulai Lászlónak és Tahy Antalnak ügyes rajzaiban nagy kedvem telik. Ez az »*uj Flóri kövye*« kapható a szerzőnél magánál (Vámbáz-utca 10. sz.) s ára csak 50 krajczár. Diszkötésben 2 frt. — *Több rendbeli közleményt, (vejtvényt, elbeszélést stb), melyet itt egyenként elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

A szent ünnepek alkalmából ismét annyi szíves kedves üdvözlöt kaptam hű kis népemtől, hogy csak egy, de forró szívből fakadt köszönettel viszonzhatom. Éljetek soká, boldogan és boldogítva! **F. b.**

Jótekonyság.

A *bölcsőde* javára ujabban adakozott: Csepely Ilona 1 frt. — Heller Margit, Jolán, Ella és Ágoston 2 frt. — Strasser Valeria és Emma 1 frt. — A már eddig kimutatott 390 frt 20 krral együtt összesen 394 frt 20 kr.

Az *Eg áldása legyen a kegyes adakozóknak!* **Forgó bácsi.**

Ez a szám az utolsó ebben az esztendőben. Az ó évnek bucsut mondunk, de töletek, kis olvasóim, nem bucsuzom, mert mához egy hétre, az új kötet első számánál újra találkozunk. Addig is minden kis olvasójának meleg üdvözlötet küld s szívből boldog ünnepet és újévet kíván igaz hivetek

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a »*Kis Lap*« előfizetőit, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »*Kis Lap*« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legczélszerűbb a postai utalványok használata, a »*Kis Lap*« kiadóhivatalához (Budapest, Ferenciek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A »*KIS LAP*« kiadóhivatala.